

žízeň JO NESBØ

Kapitola 1

Středeční večer

V baru Jealousy bylo prakticky prázdnno, a přesto nedýchateľno.

Mehmet Kalak pozoroval muže a ženu na protější straně barového pultu a přitom jim doléval do sklenic víno. Čtyři hosté. Třetím byl chlápek sedící osaměle u stolu a upíjející po malinkatých doušcích pivo a čtvrtým byly kovbojské holínky vykukující z jednoho boxu, v němž tma občas ustoupila záři displeje mobilního telefonu. Čtyři hosté – půl hodiny před půlnocí takhle v záři v té části čtvrti Grünerløkka, kde se soustředí nejlepší bary. Je to mizérie a takhle to dál nepůjde. Občas si kladl otázku, proč se vzdal práce vedoucího barmana v nejmódnějším hotelu ve městě a naprosto sám převzal tenhle ošuntělý podnik s opileckou klientelou. Možná se domníval, že když vyžene ceny vzhůru, hosté se vymění a staré osazenstvo nahradí ti, o které každý stojí: relativně mladá, solventní, neproblematická klientela z okolí. Možná jen po rozchodu s přítelkyní potřeboval vhodné místo, kde by se mohl upracovat k smrti. Možná mu nabídka vydřiducha Daniela Bankse přišla výhodná, když mu předtím v bance zamítli žádost o půjčku. Nebo bylo důvodem prostě to, že v baru Jealousy mohl vybírat hudbu zcela sám, nevolil ji ten

pitomý ředitel hotelu, který znal jedinou melodii, a to cinkání pokladny. Bez potíží se mu podařilo vyhnat starou klientelu, která se dávno usadila v jednom la-ciném baru o tři bloky dál. Jenže nahnat sem novou se ukázalo mnohem složitější. Zřejmě bude muset přehodnotit původní koncept. Jediná obrazovka, na které běží výhradně turecký fotbal, možná nestačí na to, aby se jeho podnik mohl nazývat sportbarem. A co se hudby týče, patrně bude muset častěji sázet na jistější, klasičtější kartu, jako jsou U2 a Springsteen pro chlapy a Coldplay pro dámy.

„Mockrát jsem si rande přes Tinder nedomlouval,“ pronesl Geir a postavil sklenku bílého zπάtky na pult. „Ale všimnul jsem si, že tam člověk narazí na plno magorů.“

„Vážně?“ opáčila žena a potlačila zívnutí. Měla krátké světlé vlasy. Byla štíhlá. Tak pětatřicet, odhadoval ji Mehmet. Rychlé, poněkud hektické pohyby. Unavené oči. Hodně pracuje a cvičí, protože doufá, že jí cvičení dodá energii, která jí chybí. Mehmet postřehl, že Geir uchopil sklenku třemi prsty za nožku, stejně jako žena. Při nespočetných schůzkách, které si přes Tinder domlouval, si důsledně objednával vždy totéž co jeho protějšky, ať už to byla whisky, nebo zelený čaj. Nejspíš tím chtěl naznačit, že se v této oblasti shodnou.

„Jsi hezčí než na profilovce, Elise,“ pronesl Geir.

„To už jsi povídal, ale ještě jednou díky.“

Mehmet leštil sklenici a tvářil se, že neposlouchá.

„Tak mi řekni, Elise, co očekáváš od života?“

Žena se poněkud odevzdaně pousmála. „Muže, kterému nezáleží jenom na vzhledu.“

„Absolutně s tebou souhlasím, hlavní je vnitřní krása.“

„To byl vtip. Na profilovce vypadám líp a ty upřímně řečeno asi taky, Geire, ne?“

„Cha cha,“ odpověděl Geir a poněkud konsternovaně se zadíval do sklenky. „Většina lidí si tam nejspíš dává lichotivou fotku. Takže hledáš muže. Jakého?“

„Takového, který ochotně zůstane na mateřské a bude se starat o tři děti.“

Pohlédla na hodinky.

„Cha cha.“ Geirovi vyrazil pot nejen na čele, nýbrž po celé velké vyholené hlavě. A brzy mu vytvoří koláče i v podpaží, na černé košili stříhu slim fit, která byla ostatně podivnou volbou vzhledem k tomu, že Geir nebyl ani slim, ani fit. Zatočil sklenkou. „Tohle je přesně můj smysl pro humor, Elise. Mně zatím jako rodina stačí pes. Máš ráda zvířata?“

Tanrim, copak nepoloží karty? podivil se v duchu Mehmet.

„Až potkám tu pravou, poznám, že je to ona, jak tady..., tak tady.“ Usmál se, klesl hlasem a ukázal si do rozkroku. „Člověk se o tom ale musí nejdřív přesvědčit. Co ty na to, Elise?“

Mehmet se otrásl. Geir vyrukoval s nejtěžším kalibrem a jeho sebevědomí utrpí další ránu.

Žena odstrčila sklenku a naklonila se ke svému společníkovi blíž, až musel Mehmet špicovat uši: „Geire, slíbíš mi jedno?“

„Samozřejmě.“ Pohled i hlas měl lačný jako pes.

„Až teď odejdu, nepokusíš se mě nikdy znovu kontaktovat?“

Mehmet obdivoval, že Geir dokázal vyloudit úsměv. „Jasně.“ Žena se narovнала. „Neptám se proto, Geire, že bys vypadal jako stalker, ale mám špatné zkušenosti, víš. Jeden takový mě začal pronásledovat. Vyhrožoval i mužům, se kterými jsem se scházela. Proto jsem opatrná, doufám, že to chápeš.“

„Chápu.“ Geir pozvedl sklenku a kopl ji do sebe. „Jak jsem říkal, dá se tam natrefit na spoustu magorů.“

Ale ty se vlastně nemáš čeho bát. Ze statistického hlediska hrozí zavraždění spíš mužům než ženám.“

„Děkuju za víno, Geire.“

„Jestli se někdo z nás tří...“

Mehmet rychle odvrátil pohled, protože na něj Geir ukázal.

„... stane dneska večer obětí vraždy, je riziko, že to budeš zrovna ty, jedna ku osmi. Nebo počkej, to se vlastně musí vydělit...“

Žena vstala. „Doufám, že to vypočítáš. Měj se.“

Geir po jejím odchodu chvíli zíral na prázdnou sklenku a pokyvoval si do taktu písni *Fix You*, jako by chtěl Mehmeta a případné další svědky přesvědčit, že už se oklepal, že žena byla jen třiminutovou popovou písničkou, na kterou se hned zapomene. Pak se zvedl a odešel. Mehmet se rozhlédl. Kovbojské boty a chlápek ucucávající pivo byli také pryč. Mehmet osaměl. A najednou tu bylo dost vzduchu. Pomocí mobilu změnil na aparatuře repertoár. Na ten, který vyhovoval jemu. Bad Company. S členy kapel Free, Mott the Hoople a King Crimson – to rozhodně nešlápne vedle. A se zpěvákem Paulem Rodgersem nešlápne vedle tuplem. Zvýšil hlasitost, až se sklenice za pultem rozcinkaly.

Elise se pustila ulicí Thorvalda Meyera, kráčela mezi jednoduchými třípatrovými domy, v nichž v téhle kdysi chudé části kdysi chudého města bydlela dělnická třída, avšak kde nyní metr čtvereční stál stejně jako v Londýně nebo ve Stockholmu. Září v Oslu. Tma se konečně vrátila a dlouhé, protivně světlé noci s letně hysterickým veselím a pitomým kvasem měli za sebou. V září se Oslo vracelo ke svému pravému já: melancholickému, rezervovanému, efektivnímu. Solidní fasáda, ovšem nikoli bez temných míst a tajem-

ství. Jako ona sama, jak se o ní tvrdilo. Zrychlila, ve vzduchu byl cítit déšť, mrholení, sprška božích slin, jak to jeden z mužů, s nimiž si dala rande, nazval ve snaze být poetický. Měla by s Tinderem skoncovat. Zítra. Už to stačí. Má dost schůzek po barech s vilnými muži, pod jejichž pohledy se cítí jako děvka. Má dost psychopatických šilenců a stalkerů, kteří se na ni lepí jako klíště a vysávají z ní čas, energii i pocit bezpečí. Má dost trapných loserů, kteří v ní vyvolávají pocit, že je taky loser.

Prý že je seznamování po internetu nový způsob, jak poznávat nové lidi, že není třeba se za to stydět, že to tak dělají všichni. Jenže to není pravda. Lidi se seznamují v práci, ve studovně, přes kamarády, v posilovně, v kavárnách, v letadle, v autobuse, ve vlaku. Seznamují se tak, jak se seznámit mají, uvolněně, ne pod tlakem, a při zpětném pohledu si uchovávají romantickou iluzi nevin, čistoty a řízení osudu. A ona o tu iluzi stojí. Vymaže si na Tinderu účet. Už si to takhle slíbila několikrát, ale teď, dneska večer, to vážně udělá.

Přešla Sofienberskou ulici a vytáhla klíč, aby si odemkla vrata nacházející se vedle obchodu s ovocem a zeleninou. Otevřela je, vstoupila do temného průjezdu a okamžitě se zarazila.

Byli dva.

Pár vteřin trvalo, než si její oči zvykly na tmu natolik, aby rozpoznala, co oba drží v ruce. Měli rozepnuté kalhoty a vytažené pohlavní orgány.

Ucouvla. Neotočila se, jen se v duchu pomodlila, aby další nestál ještě za ní.

„Kurvasorry.“ Zaklení spojené s omluvou pronesl mladý hlas. Tak osmnáct dvacet, odhadla to Elise. A nebyl střízlivý.

„Vole, pochcals mi boty!“ zasmál se druhý.

„Lek sem se!“

Elise si přitáhla plášť blíž k tělu a mladíky, kteří se mezitím opět otočili ke zdi, obešla. „Tohle není pisoár,“ upozornila je.

„Sorry, ale nešlo to vydržet. Už se to nebude vopakovat.“

Geir pospíchal Schleppegrellovou ulicí a lámal si hlavu počítáním. Není pravda, že při konstelaci dva muži a jedna žena je u ženy riziko, že ji někdo zavraždí, zrovna jedna ku osmi, ten výpočet je trochu složitější. Všechno je totiž vždycky trochu složitější.

Právě minul Romsdalskou ulici, když ho cosi přimělo se otočit. Asi padesát metrů za ním kráčel muž. Geir si nebyl jistý, ale nebyl to tentýž chlápek, co na protější straně ulice čučel do výlohy, když Geir vycházel z baru? Raději zrychlil, pustil se východním směrem, k Daelenga a čokoládovně, tam byly ulice liduprázdné, jenom na zastávce čekal na správný čas odjezdu autobus, který očividně přijel o trochu dřív. Geir se ohlédl. Chlápek se pořád držel za ním, ve stejné vzdálenosti. Geir se bál lidí tmavé pleti, vždycky se jich bál, ale chlápka pořádně neviděl. Právě opouštěli bílou, gentrifikovanou část této čtvrti a mířili tam, kde bylo víc sociálních bytů i přistěhovalců. Geir spatřil sto metrů před sebou dřevěná vrata domu, v němž bydlel. Když se však obrátil, uviděl, že chlapík se dal do běhu, a pomyšlení na to, že by mohl mít v patách traumatizovaného Somálce z Mogadiša, ho přimělo sebou mrsknout. Už roky neběžel a pokaždé, když podpatky jeho bot dopadly na asfalt, roztřásla se mu mozková kůra i zorné pole. Doběhl k vratům, podařilo se mu zasunout klíč do zámku na první pokus, proklouzl rychle dovnitř a těžká vrata za sebou přibouchl. Opřel se o vlhké dřevo a cítil, jak ho v plicích pálí dech a ve stehnech kyselina mléčná. Otočil se a zadíval se na ulici okénkem v horní části

dveří. Nikoho neviděl. Možná to žádný Somálec nebyl. Geir se rozesmál. Jak se člověk dokáže vyděsit jenom proto, že předtím drobet tlachal o vraždách. A cože to Elise povídala o tom stalkerovi?

Když si odemykal dveře bytu, ještě pořád funěl. Vy-táhl z lednice pivo, všiml si, že kuchyňské okno obrá-
cené do ulice je otevřené, a zavřel ho. Vešel do pracovny, rozsvítil.

Na klávesnici před sebou stiskl tlačítko a dvacetipal-
cový monitor se rozzářil.

Vytukal do vyhledávače slova „Pornhub“ a „french“. Chvilí se probíral obrázky, než našel ženu, která měla přinejmenším stejnou barvu vlasů a stejný účes jako Elise. Byt měl tenké zdi, proto zastrčil do počítače ko-
nektor od sluchátek a teprve potom obrázek rozklikl. Rozepnul si kalhoty a stáhl si je ke kolenům. Žena se ovšem podobala Elise tak málo, že raději zavřel oči a soustředil se na její sténání, přitom se snažil předsta-
vovat si Elisina malá, poněkud přísná ústa, výsměšný pohled i obyčejnou, ale o to rajcovnější halenku. Nikdy by ji nedostal. Nikdy. Maximálně takhle.

Přestal. Otevřel oči. Pustil pindoura. V chladném zá-
vanu zezadu se mu zježily chlupy na zátylku. V závanu ode dveří, které rozhodně důkladně zavřel. Zvedl ruku, aby si sundal sluchátka, věděl však, že už je pozdě.

Elise zajistila dveře bezpečnostním řetízkem, vyzula si v předsíni boty a jako vždy přejela rukou po fotografii, kterou měla zastrčenou z boku zrcadla a na níž byla se svou neteří Ingvild. Sama nevěděla, jaký význam ten rituál má, očividně však uspokojoval jakousi niter-
nou lidskou potřebu, stejně jako příběhy o tom, co se s námi stane po smrti. Vešla do obývacího pokoje svého útulného dvoupokojového bytu, který měla v osobním vlastnictví, a ulehla na pohovku. Vzala do ruky telefon.

Jedna esemeska z práce: zítřejší ranní schůzka se odkládá. Chlápkoví, s nímž se dnes večer sešla, neprozradila, že zastupuje oběti v případech znásilnění. A že jeho statistika, že mužům spíš hrozí, že budou zavražděni, je pravdivá jen zpola. U sexuálně motivovaných vražd je totiž čtyřikrát pravděpodobnější, že obětí bude žena. A to byl jeden z důvodů, proč po koupi bytu nechala vyměnit zámky a namontovat bezpečnostní řetízek, zcela nenorské zařízení, s nímž pokaždé bojovala, pokud ho měla upevnit a uvolnit.

Rozklikla Tinder. U tří mužů, jejichž fotografii zkraje dnešního večera přetáhla doprava, jí aplikace ohlásila nové propojení. Právě tohle je na tom báječné. Nemusí se s nimi sejít, a přesto ví, že tu někde jsou a chtějí ji. Nedopřeje si ale přece jenom poslední textový flirt, finální virtuální trojku se dvěma posledními neznámými, než účet definitivně zruší a aplikaci navždy vymaže?

Ne. Smazat teď.

Klikla na menu, vyplnila přihlašovací údaje a nakonec došla k otázce, jestli si opravdu přeje smazat svůj účet.

Hleděla na vlastní ukazováček. Chvěl se. Proboha, stala se z ní snad závislačka? Potřebuje si setrvale dokazovat, že někdo, někdo, kdo o ní sice nic bližšího neví, ale každopádně je to *někdo*, ji chce takovou, jaká je? Přinejmenším na profilové fotce. Je závislá úplně, nebo jenom trochu? To zjistí, jestliže nyní prostě ten účet smaže a slíbí si, že bez Tinderu vydrží měsíc. Jeden měsíc – a jestli to nedokáže, pak je s ní něco sakra v nepořádku. Chvějící se ukazovák se začal blížit k potvrzovacímu tlačítku.

Ale i kdyby byla takzvaně závislá, jak moc je to nebezpečné? Každý z nás potřebuje cítit, že někoho má a že někdo má jeho. Kdesi se dočetla, že kojenci můžou dokonce zemřít, pokud nemají alespoň minimální tělesný kontakt. Pochybovala o tom, že by to byla pravda,

ale zas na druhou stranu: jaký smysl má žít jen sama pro sebe, pro práci, která ji pomalu užírá, a pro kamarádky, s nimiž se popravdě řečeno stýká povětšinou z povinnosti a proto, že strach z osamění ji trápí víc než jejich nudné stížnosti na děti, manžele nebo absenci jedné z obou položek? A možná je muž jejího života právě na Tinderu? Tak dobře, naposledy. První fotografii, která se objevila, přetáhla doleva. Do koše, do sekce „nemám zájem“. Totéž provedla s druhou. I se třetí.

Myšlenky jí zalétly jinam. Jednou byla na přednášce jistého psychologa, který byl v úzkém kontaktu s několika nejkrutějšími sexuálními násilníky v zemi, a ten tam vykládal, že muži zabíjejí kvůli sexu, penězům a moci a ženy ze žárlivosti a strachu.

Další už doleva nepřetáhla. Úzká tvář na snímku jí byla tak trochu povědomá, ačkoli byla skrytá ve stínu a lehce rozostřená. Něco takového se jí nestalo poprvé, Tinder přece jen páruje lidi, kteří se nacházejí v bezprostřední blízkosti. A podle aplikace se tenhle muž nachází necelý kilometr daleko, ano, klidně se může vyskytovat ve stejném bloku. Fakt, že jeho fotka je rozostřená, každopádně znamená, že si nepřčetl tipy, jak Tinder správně používat, což je samo o sobě plus. Zpráva zněla úplně obyčejně: „Ahoj“. Žádná snaha se odlišovat. Možná to nebylo zrovna vynalézavé, ale sebevědomé rozhodně ano. Jo, určitě by se jí líbilo, kdyby k ní někde na mejdanu přistoupil nějaký chlap, řekl jí „Ahoj“ a upřel na ni klidný pevný pohled, který by se jí ptal: „Co ty na to?“

Přetáhla fotografii doprava. Do sekce „mám zájem“. A zaslechla veselé cinknutí iPhoneu, které jí sdělilo, že opět došlo k novému propojení.

Geir ztěžka dýchal nosem.

Vytáhl si kalhoty a pomalu se na židli otočil.

Záře monitoru byla jediným světlem v místnosti a ozařovala pouze trup a ruce osoby stojící za ním. Neviděl jí do tváře, viděl jen bílé ruce, které se k němu s něčím napřahovaly. Držely černý kožený řemen. Se smyčkou na konci.

Osoba přistoupila blíž a Geir automaticky ucukl.

„Víš, co mi připadá ještě odpornější než ty?“ zašeptal hlas do tmy. Ruce přitom řemen napjaly.

Geir polkl.

„Ten čokl,“ odpověděl si hlas sám. „Ten hnusnej čokl. Slibovals, že se o něj budeš starat se vším všudy. A on tu kadí na podlahu, protože ho nikdo nevyvenčí.“

Geir si odkašlal. „Ale Kari, no tak...“

„Vypadněte. Oba. A až si půjdeš lehnout, rozhodně na mě nešahej.“

Geir si vzal vodítko s obojkem a za ženou se zabouchly dveře.

Chvíli mrkal do tmy.

Devět, napadlo ho. Dva muži a jedna žena, jedna vražda. Riziko, že se žena stane její obětí, je v tom případě jedna ku devíti, ne jedna ku osmi.